

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφράσις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφράσις Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωσεία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἐθεάθη ὁ Βωμπὰν κεκλιμένος σχεδὸν ὀπισθεν κοφίνων πλήρων χώματος. (σελ. 147).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Αἱ νεάνιδες ἀπεδέχοντο ἀταράχως καὶ ἄνευ φιλαρεσκείας τὰς φιλοφρονήσεις ἐκείνας, τὰς ὀφειλομένας καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ των περιποίησιν καὶ εἰς τὸ γένος των. Ἐκαστος τῶν ἀξιωματικῶν ἐκείνων εἶχεν ἴσως

εἰς ἄλλο μοναστήριον ἀδελφὴν ἢ συγγενὴ του, πρὸς ἣν μετ' εὐχαριστήσεως θὰ ἔβλεπε νὰ προσεφέροντο μετ' ἴσης ἀδρότητος οἱ ἀξιωματικοὶ ἄλλου στρατοῦ. Ὁ Ἰασπίνος ἐτοποθετήθη ὀπισθεν τῆς μαρκησίας, ἡ δὲ Ναὼν ἀπέφευγεν αὐτὸν ὡς Σατανᾶν. Ὁ Γεράρδος ἵστατο εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τῆς Ἀντωνιέτας καὶ ἔβλεπε σχεδὸν ἀναπαλλομένην τὴν καρδίαν τῆς ὑπὸ τὴν στολὴν τῆς, ἡσθάνετο σχεδὸν τὸ θάλλος τῆς πνοῆς τῆς, ἀλλ' ἐπρωτίμα νὰ σιγᾷ κάλλιον πα-

ρὰ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὴν χυδαίαν τινα φράσιν, ἐπρωτίμα νὰ μείνῃ νεκρὸς παρὰ νὰ προσφέρῃ βέβηλόν τινα λόγον.

Ὁ πονηρὸς νεανίας, ὁ σηματοφόρος, παρετήρει τὴν σκηνὴν ταύτην καὶ ἔβλεπε τὴν ταραχὴν ἢ φυσικὴ τῆς νεότητος ζωηρότης, ὑποβοηθούντος καὶ τοῦ αἵνου, ἐξῆψαν αὐτόν. θελητικὸς καὶ ρόδινος τὴν ὄψιν, μετὰ τὸ στόμα κοσμουμένο ὑπὸ χαριεσπάτου μειδιάματος, ἐπλησίασε πρὸς τὴν κύριαν Μαιντενὼν καὶ μετ' ὑπόκλι-σιν τόσο μακράν, ὥστε ἐφάνη ὡς προοί-

μιον προσφωνήσεως καὶ προσεῖλκυσε τὴν γενικὴν προσοχήν.

— Κυρία, εἶπε, πρὸς τίνα νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας; πρὸς ὑμᾶς, τὴν ἀπόλυτον δέσποιναν πάντων ἢ πρὸς τὰς εὐγενεῖς ταύτας κυρίας, τὰς εὐγενεῖς φιλοξενούσας ἡμᾶς; Πρέπει καὶ πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς ἐκείνας. Ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν συντρόφων μου τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν δὲν τολμῶσι νὰ ἐκφράσωσιν. Εἶνε σοβαρώτεροι αὐτοῦ καὶ ἐπιφυλακτικώτεροι ἐμοῦ· ἀλλ' ἐγὼ ἔχω περισσοτέραν εἰλικρίνειαν καὶ περισσοτέραν τόλμην. Τοῦτο δὲ προέρχεται ἐκ τῆς εὐδοκίμησεως τῶν πρώτων μου πολεμικῶν ἔργων, τὸ στάδιον τῶν ὁποίων ἐνεκαίνισα σήμερον, καὶ δι' ἃ μοι παρέχετε τόσον ἐνδοξον ἀνταμοιβήν. Πρὸ ὀλίγου, κυρία, κατὰ τὴν ἀφίξίν μας, τὸ παράδειγμα τοῦ κυρίου Λαβερνὴ ἐνέπνευσε καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ θάρρος ν' ἀσπασθῶμεν τὴν χειρὰ σας. Ἀλλὰ νῦν, τὸ λαμπρὸν συμπόσιον, ὅπερ αἱ κυρίαι αὐταὶ εὐνρεστήθησαν νὰ μᾶς παραθέσωσιν, ἡ καλοκαγαθία των καὶ ἡ ὑμετέρα εὐμένεια μ' ἐνθαρρύνουσι νὰ παρκαλέσω ὑμᾶς, ὅπως μᾶς χορηγήσετε ἄλλην μίαν χάριν. Οἱ Γάλλοι εὐπατρίδαι εἶνε ἀπαιτητικοὶ ὁσάκις εὐρίσκονται ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἐπιτρέψατε ἡμῖν νὰ χαιρετίσωμεν δι' ἐνὸς ἀσπασμοῦ εὐσεβάστου, τὰς κυρίας αὐτάς, αἵτινες ὑπενθυμίζουσιν εἰς ἕνα ἕκαστον ἡμῶν μίαν ἀδελφὴν ἢ μίαν φίλην· οἱ φίλοι των ἢ οἱ ἀδελφοὶ των θ' ἀποδώσωσιν, ἐλπίζω, τὸν ἀσπασμὸν τοῦτον, εἰς τὰς ἰδικὰς μας ἀδελφάς.

Μέγας θόρυβος ἐπηκολούθησε μετὰ τὰς λέξεις ταύτας· οἱ ἀξιωματικοὶ ἐγέλων καὶ ἐχειροκρότουσαν αἱ μοναχαὶ ἡρυθρίων πασαι ὑπὸ τὸν πέπλον των, ἀλλὰ καὶ πασῶν τὰ ὄμματα ἐξήστραψαν. Περί δὲ τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ἥτις ἠκρασθή μετ' ὑπομονῆς τοὺς λόγους ἐκείνους, οὐδεὶς ἦτο βέβαιος, οὐδ' αὐτὸς ὁ ρήτωρ, ὅτι θ' ἀπεδέχετο τὴν αἴτησιν εὐμενῶς.

Ἀλλὰ τὸ γόητρον τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς εἶνε ἀκαταμάχητον. Ἡ μαρκησία προσέβλεψεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος τὸν ἰκέτην, ὅστις ὑποκλινόμενος ἐνώπιόν τῆς προσήλου ἐπ' αὐτῆς βλέμμα σπινθηροβολοῦν ἐξ εὐφύας καὶ εἰλικρινείας ἀνκμένων τὴν ἀπάντησιν.

Ἐσεῖσεν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν καὶ νεύουσα διὰ τῆς ὠραίας χειρὸς τῆς :

— Ἀποτάθητε πρὸς τὴν κυρίαν ἡγουμένην, εἶπε, διότι, καθὼς σὰς εἶπα, ἐδῶ ἐν ἔχω ἄλλα δικαιώματα εἰμὶ τὰ τῆς χορηγουμένης πρὸς ἐμὲ φιλοξενίας. Ἡ κυρία ἡγουμένη γινώσκει ὅτι τὴν παράκλησιν ταύτην ἀποτείνει ἡ τάξις τῶν μᾶλλον γνησίων καὶ γενναίων εὐπατρίδων τῆς Γαλλίας, ἡ τόση λαμπρὸς ἐνταῦθα ἀντιπροσωπευομένη. Πείσατέ την· πᾶν ὅ, τι δύναμι νὰ πράξω εἶνε νὰ συνενώσω καὶ ἐγὼ τὰς παρακλήσεις μου, ὅπως γείνη ἀποδεκτὴ ἡ αἴτησίς σας.

Ὁ σηματοφόρος ἔκλινε τὸ γόνυ ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν μαρκησίαν διὰ τοὺς εὐμενεῖς λόγους τῆς, εἶτα δι' ἐνὸς ἄλματος

σχεδὸν παρέστη ἐνώπιον τῆς ἡγουμένης, ὅπως οὐν τετραραγμένης—ὀφείλομεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν—ἀπέναντι τῆς ἰδιαζούσης ἐκείνης εἰς τὸ γαλλικὸν ἔθνος παραφορᾶς.

— Ἡκούσατε, κυρία; εἶπεν ὑποστηρίζων τοὺς λόγους τοῦ δι' ὅλης τῆς χάριτος τοῦ μειδιάματός του.

— Νομίζω ὅτι θὰ ἠδίκουν τὰς κυρίας ταύτας, ἀπήντησεν ἡ ἡγουμένη, καὶ ὅτι θὰ παρέβαινον τοὺς κανόνας, ἂν ἀπεποιούμην νὰ συγκατατεθῶ εἰς αὐτό, τὸ ὁποῖον μοὶ ζητεῖται μετὰ τόσης ἀβρότητας. Ἡ τιμὴ, ἡ προσγιγνομένη εἰς ἡμᾶς ἐκ μέρους τῶν ἀνδρείων καὶ νικηφόρων στρατιωτῶν, θὰ καταστήσῃ ζηλότυπα ὅλα τὰ λοιπὰ κοινόβια.

Εἰποῦσα δὲ τὰς λέξεις ταύτας ἡ ἡγουμένη ὑπεκλίθη ἀβροφρόνως, ὁ δὲ σηματοφόρος πλησιάζων μετ' ἀμυμήτου χάριτος :

— Ἐπιτρέψατε, εἶπε, νὰ δρέψω ἐγὼ πρῶτος τοὺς καρπούς τοῦ ἐπιχειρήματός μου.

Καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ἡγουμένης φίλημα ἐπίχαρι καὶ ἀβρότατον, οἷον θὰ ἐζήλευον οἱ ἥρωες τῶν μυθιστορημάτων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐκαστος τότε τῶν ἀξιωματικῶν ἔπραξε τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν πλησιέστερον αὐτοῦ εὐρισκόμενην μοναχὴν ἢ δόκιμον.

Ὁ Γεράρδος ἵστατο ἐνώπιον τῆς Ἀντωνιέττας· τὸ αἷμά του ὅλον συνέρρευσε εἰς τὴν καρδίαν. Ἡ νεῆνις τὸν προσέβλεπε μὲ βλέμμα, ὅπερ θὰ ἐνεφύχου ἀγαλμα. Ὁ Γεράρδος προὐχώρησε κατὰ ἡμισυ βῆμα καὶ ἔμεινεν ὡσεὶ προσηλωμένος εἰς τὸ ἔδαφος.

— Λοιπὸν ;.. τί κάμνεις ; εἶπεν αὐτῷ κρυφίως ὁ πανοῦργος σηματοφόρος, ἐγὼ ἀφοσιούμαι καὶ θυσιάζομαι καὶ σὺ ὑποχωρεῖς ;..

Ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλους· αἱ χεῖρές των συνηνώθησαν καὶ τὰ καίοντα χεῖλη ἐκάστου ἔψαυσαν τὴν περλογισμένην παρειάν τοῦ ἄλλου. Ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ ταῦτα ἐκρύβη ἐν σπουδῇ μετὰ τοῦ πλήθους τῶν μοναχῶν καὶ ἔπεσεν ἐξηντημένη ἐπὶ μιᾷ ἔδρας. Ὁ Γεράρδος ἀπέμεινεν ὡς οἰνόληπτος, ἐκθαμβος, ζαλισμένος, οὐδὲν ἀκούων καὶ οὐδὲν βλέπων.

Θόρυβος μέγας ἐξήγειρεν αὐτὸν ἐγκαίρως.

— Ὁ βασιλεὺς ! ἀνέκραξαν οἱ παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἐστιατορίου λοχαγοὶ τῶν σωματοφυλάκων.

Πάντες τότε καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ μοναχαὶ ἐτοποθετήθησαν ὡς ἐν παρατάξει.

Ὁ βασιλεὺς ἐνεφανίσθη φέρων ὑψηλὰ ὑποδήματα, μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ράβδον εἰς τὴν χεῖρα, ἔχων ἐκ δεξιῶν τὸν Φίλιππον τῆς Ὁρλεάνης ἀδελφόν του, καὶ ὀπισθεν τοῦ τὸν δοῦκα τῆς Σάρτρης καὶ τὸν δοῦκα τῆς Μαινῆς. Εἶποντο οἱ λοιποὶ πρίγκιπες καὶ οἱ αὐλικοί.

Ὁ βασιλεὺς ἠγάπα τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὰ θορυβώδη θεάματα· ἐσταμάτησε μετὰ χαρᾶς βλέπων τόσα φῶτα λάμποντα, τόσα ἄνθη, τόσας νέας μορφάς. Ἡ κυρία

Μαιντενῶν μόνη προὐχώρησε πρὸς ὑπάντησίν του ἐν τῷ μέσῳ τῆς κενῆς ἀπομεινάσης διόδου, καὶ τοῦ διπλοῦ στοίχου τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν μοναχῶν.

Ἀμὰ ὡς ἀνεγνώρισεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἀφείλε τὸν πῖλόν του καὶ προσέβη πρὸς συνάντησίν της. Ὁ χαιρετισμὸς, ὃν ἀπέτεινεν αὐτῇ καὶ ἡ ὑπόκλισις, ἣν ἐποίησεν ἐκείνη, ἦσαν ἀληθῶς ὑποδείγματα εὐγενῶν περὶ τὸ φέρεσθαι τρόπων.

— Κυρία ! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, σεῖς κάμνετε θαύματα.

— Ἡθέλησα νὰ περιποιηθῶ ἐπαξίως τοὺς κυρίους αὐτούς, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία δεικνύουσα τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἱππικοῦ.

Ὁ βασιλεὺς περιήλθε τότε τὸ ἐστιατόριον, ἐνῷ ὁ ἀδελφός του συνωμίλει φιλοφρόνως μετὰ τῆς ἡγουμένης καὶ τῆς μαρκησίας. Ὁ δούξ τῆς Σάρτρης, εὐειδὴς νέος, ζῶσα εἰκὼν Ἑρρίκου τοῦ Δ', ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι ἐτῶν, διένειμε φιλοφρονήματα, ἐξακοντίζων ἐνταυτῷ βλέμματα πρὸς τὸν στοῖχον τῶν ἐρασμίων μοναχῶν. Διὰ τῶν ἀνοικτῶν θυρῶν εἰσήρχετο ὁ νυκτερινὸς ἀνεμος, ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ὁποίου ἐπνευστίων τὰ φῶτα· ἐκ διαλειμμάτων ἤκούετο ὁ μυκηθμὸς τῶν τηλεβόλων καὶ ὁ χρεμετισμὸς τῶν ἵππων.

— Δὲν βλέπω τὸν Λουβοά, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, διατί δὲν εἶν' ἐδῶ ;

Πονηρὸν μειδίαμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τὰ χεῖλη τῆς μαρκησίας, ἥτις, μολονότι συνωμίλει μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης, ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν τοῦ βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ δούξ τῆς Σάρτρης, ὁ κύριος Λουβοά ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Βωμπᾶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν τάφρων, πρὸ τεσσάρων δὲ ὥρων δὲν ἀνεφάνη. Δὲν πρέπει νὰ ἔλαβεν, ὅπως ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι, τὸ προσκλητήριον διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν.

— Εἶνε ἀκατάβλητος, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς ἐξακολουθῶν τὸν περίπατόν του καὶ δεχθεὶς ποτὸν προσφερθὲν αὐτῷ παρὰ τῶν μοναχῶν μετὰ τινων διπύρων· εἶτα συνεχώρη φιλοφρόνως τὸν Ρυθαντέλ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ καὶ διηλήθε πλησίον τοῦ Γεράρδου, ὃν πρετῆρησεν ἐπὶ πολὺ.

Ἡ μαρκησία εἶχεν ἀποπερατώσει τὴν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως συνδιάλεξιν καὶ ἦτο ἤδη ἐλευθέρᾳ· ἐνευσε πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Μαινῆς νὰ πλησιάσῃ, ὅπως παρουσιάσωσιν ὁμοῦ εἰς τὸν βασιλέα τὸν νέον ὑπολοχαγόν. Ἡ εὐκαιρία ἦτο καταλλοτάτη.

Ἀλλ' αἰφνης ἠκούσθη κρότος ὀπλων καὶ ἵππων ἔξωθεν, ἐφάνη δὲ ὁ Λουβοά εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος μὲ τὸ βλέμμα ὀργίλον καὶ ἀναπνέων θορυβωδῶς, κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Ὁ βασιλεὺς ; ἔλεγε, ποῦ εἶνε ὁ βασιλεὺς ;

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη ἀκούσας τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης. Τὸ διαπεραστικὸν ὄμμα τοῦ ὑπουργοῦ εἶχεν ἤδη διακρίνει αὐτόν, ἔτοιμον ἦδη νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν Γεράρδον, εἶδε τὸ νεῦμα τῆς μαρκησίας,

σπευδούσης νὰ παρουσιάσῃ τὸν προστατευόμενόν της, ἐμάντευσε τὰς εὐνοϊκὰς διαθέσεις τοῦ δουκὸς τῆς Μαίνης. Οὐδὲν διέφυγεν αὐτόν, οὐδ' ἡ ὠχρότης καὶ ὁ τρόμος τῆς Ἀντωνιέττας, ἐγγύθεν τῆς ὁποίας διήλθε διὰ τὴν φθάσῃ μέχρι τοῦ βασιλέως, οὐδ' αὐτὴ ἡ ταραχὴ τῆς ἡγουμένης, πρὸς ἣν ἀπέτεινε κεραυνοβόλον βλέμμα.

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ σχέδια καὶ τὰ μυστήρια τὰ εἶχεν ἐφύρει ἡ μαρκησία.

— Τί τρέχει, Λουβοά; ἠρώτησεν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ', πολλὴν βίαν ἔχεις, βλέπω.

— Τρέχει, Μεγαλειότατε, ὅτι ἐνῶ ἐδῶ διασκεδάζουν, ἡ φρουρὰ τοῦ Μόνς ἔκαμιν ἐξοδὸν καὶ ἔχασεν ἐκατὸν ὀργυίας ἐκ τῆς τάφρου. Οἱ κύριοι αὐτοὶ παρατηρῶ ὅτι ἐγευματίσαν καλὰ, προσέθηκε δυστρόπως, ἀλλ' αἱ πόλεις δὲν κυριεύονται μὲ τὰ πηρόνια. Ἐμπρός, κύριοι, ἱππεύσατε!

— Ἐχει δίκαιον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετ' ἀταραξίας πλήρους ἀδρότητος καὶ εὐστοχίας ἄς ἱππεύσωμεν, κύριοι!... Αἱ κυρίαὶ θὰ ἔχωσι τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς συγχωρήσωσιν...

Ὁ Λουβοά εἶπεν ἀκόμη γρυλλίζων λέξεις τινάς, αἵτινες δὲν ἠκούσθησαν. Ὁ ἀποχαριτισμὸς ἐγένετο καθ' ἅπασαν τὴν γραμμὴν ἐν रिपὴ ὀφθαλμοῦ. Μόλις ὁ Γεράρδος ἐπρόφρασε νὰ στραφῇ πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν καὶ ἀξιωματικοὶ ἀπῆλθον ἐν σπουδῇ. Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ πρίγκιπες ἱππεύσαν.

Ὁ Λουβοά ἐξῆλθε τελευταῖος, ἀφοῦ ἐβεβιασθῇ ὅτι οὐδεὶς ἀπέμεινε πλέον, ἀδύνατον δὲ ἡ γραφίς ἡμῶν νὰ παραστήσῃ ὅλον τὸ μῆσος, ὅλην τὴν μανίαν, ὅλην τὴν ἀπειλήν, ἅτινα ἐμπεριείχοντο ἐν τῇ ἀπλῇ ταύτῃ φράσει, ἣν ἀπηύθυνε πρὸς τὴν κυρίαν Μαριντενών:

— Χαίρετε, κυρία.

Δὲν δυνάμεθα δ' ἐπίσης νὰ παραστήσωμεν μὲ ποῖον ἥθος θριάμβου καὶ περιφρονήσεως ἀπήντησεν ἐκείνη:

— Χαίρετε, κύριε.

ΛΕ'

ΟΙ ΕΘΕΛΟΝΤΑΙ

Οἱ ἱππεῖς ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδον μετὰ ταχύτητος, ἥτις θὰ ἐνεποίει πολλὴν ἀνησυχίαν εἰς τοὺς ἐχθρούς.

Ὁ Γεράρδος, βεβυθισμένος εἰς τοὺς εὐδαίμονας ρεμβασμούς του, ἄφινε τὸν ἵππον του νὰ βαίνει μόνος παρὰ τὸν τοῦ κυρίου Ρυβαντέλ. Ὁ σηματοφόρος νομίζων ὅτι ἐπέστρεφον πάλιν εἰς τὴν μάχην ὑπετον-θόριζε πολεμικὸν τι ἄσμα. Ὁ Ἰασπίνος, ὀφείλων νὰ φεῖδεται τῆς Ἀσπρης, ἥς τὸ βάδισμα δὲν ἦτο ἀνάλογον μὲ τὴν περίστασιν, ἐπανάηχετο ἐν τριποδισμῷ μετὰ τοῦ θεράποντος καὶ τῶν δύο φρουρῶν.

Προεφυλάσσετο ὀπισθεν τῆς βασιλικῆς συνοδίας, ἥτις ἔβαινε μετὰ τῆς περιεσκευμένης βραδυτήτος, τῆς ἐμπρεπούσης εἰς τὴν βασιλικὴν Μεγαλειότητα.

Ὁ Λουβοά καλπάζων μετὰ τῶν ὑπαπιστῶν του ὑπερέβη τὴν ὀπισθοφυλακὴν

καὶ ἀναζήτην, ὡς ὁ λέων τὴν βορᾶν, τινὰ, ὅπως ἐκχύσῃ τὴν ὀργὴν του, συνήντησε πρὸς δυστυχίαν του τὸν Ρυβαντέλ, ὅστις εἶχε διατάξει τὸν ἱπποκόμον του νὰ διορθώσῃ ἓνα ἱμάντα τοῦ ἵππου του, ἐξελθόντα ἐκ τῆς πόρπης.

Ἦτο σκότος καὶ τὴν νύκτα ὁ στρατηγὸς δὲν διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Λουβοά διακρίνας ἱππέα σταματήσαντα καὶ συνδιαλεγόμενον μετ' ἄλλων, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τοῦ ν' ἀνακραξῇ:

— Αἱ σύ, ποῦ ἔμεινες ὀπίσω;... ἐμπρός, γρήγορα.

Ὁ Ρυβαντέλ δὲν ἦτο ὑπομονητικὸς. Ἐνεκα τοῦ ἐπελθόντος εἰς τὸν ἵππον του συμβεβηκότος ἦτο ἤδη δύσθυμος. Δὲν ἀνεγνώρισε τὸν Λουβοά, ἡ προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ διὰ φωνῆς τραχείας ἀπήντησεν εἰς τὴν διαταγὴν:

— Τί ἀστεῖος ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος.

Ὁ Λουβοά ἤκουσεν ἡ λέξις ἦτο τραχεῖα εἰς τὸ οὖς τοῦ εὐαισθητοῦ ὑπουργοῦ. Ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, οἱ δὲ ὑπαπισταὶ του ἐπίσης.

— Ποῖος εἶνε ὁ αὐθάδης, ὅστις ὠμίλησεν; ἠρώτησεν ὁδηγῶν τὸν ἵππον του πλησίον τοῦ Ρυβαντέλ.

— Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ρυβαντέλ, καὶ ἄλλος αὐθάδης δὲν εἶνε ἐδῶ παρὰ σύ!

Ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν του, ὅτε εἶδεν ἀντικρὺ του, εἰς δύο βηματῶν ἀπόστασιν τὴν ἀπειλητικὴν μορφήν τοῦ Λουβοά, ὅστις ἐθεώρει ἐπαρκὲς τὸ νὰ φανῇ μόνον χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ.

— Ἀ! εἶνε ὁ κύριος Λουβοά. ἐξηκολούθησεν ὁ Ρυβαντέλ χωρὶς πολὺ νὰ συγκινηθῇ.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν με εἶχετε ἀναγνώρισε, κύριε, εἶπεν ὁ Λουβοά σφίγγων τοὺς ὀδόντας, διότι με ἀπεκαλέσατε... ἀχρεῖον!

— Ὅπως δὲν με ἀνεγνώρισατε καὶ σεῖς, κύριε μαρκησίε, διότι με ἀπεκαλέσατε φυγάδα καὶ αὐθάδη!

— Ἐλα, ἔλα, ἄς εἶνε! εἶπε διακόπτων αὐτόν ὁ ὑπουργὸς μετὰ βαρυθυμίας, ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εἴπομεν τίποτε.

— Αὐτὸ θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον!... εἶπε ὀργίλως καὶ ὁ Ρυβαντέλ ἱππεύων ἐκ νέου.

— Πῶς εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ Λουβοά.

— Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι δὲν εἴπομεν τίποτε, ἀπήντησεν ὁ σκληροτράχηλος στρατηγός.

Καὶ ἀπῆλθον, βαδίζοντες παραπλεύρως.

Ἄλλ' ἡ εἰρήνη αὕτη μεταξύ των δὲν ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ πολὺ.

— Εἶνε δυνατόν, εἶπεν ὁ Λουβοά, ἐνῶ ἐκαλπάζον, ἄνδρες ἔμφορες, ἀξιωματικοί, νὰ πηγαίνουν νὰ διασκεδάζουν μὲ γλυκίσματα καὶ μὲ πλακούντια!

Ὁ Ρυβαντέλ ἐξέφερε γρυλλισμὸν δυσοίωνον, ἀλλὰ κατέστειλε τὴν ὀργὴν του.

— Καὶ νὰ κάμνουν αὐτὸ, ἐνῶ φονεύονται οἱ στρατιῶταί των! ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβοά, ἐνθαρρυνόμενος ἐκ τῆς σιγῆς τοῦ συνοδοιπόρου του ἡ παραφερόμενος ἐκ τῆς κοχλαζούσης ἐνδομύχως ὀργῆς του.

Καὶ ἐκέντησε ζωηρῶς τὸν ἵππον του.

— Δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ κεντῶν ἐπίσης τὸν ἰδικόν του ἵππον καὶ πλησιάζων, διὰ ποῖον τὰ λέγετε αὐτὰ;

— Δι' αὐτοὺς ὅπου τὰ κάμνουν τὰ λέγω, ἀπήντησεν ὁ δύστροπος ὑπουργός.

— Τὸ ἔκαμα ὅμως καὶ ἐγώ! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ.

— Τότε τὸ λέγω καὶ διὰ σῆς! ἀπεκρίθη ὁ Λουβοά.

— Κύριε, ὅπου δήποτε ὁ βασιλεὺς με διατάξῃ νὰ ὑπάγω, πηγαίνω καὶ θεωρῶ μεγάλην τιμὴν μου νὰ ὑπάγω, τὸ ἀκούετε;

— Καὶ εἰς τὰ γλυκίσματα; εἶπεν ὁ Λουβοά.

— Κύριε, ἡ προσβολὴ σας ἀπευθύνεται πρὸς τὸν βασιλέα, ἐὰν δὲ νομίζετε ὅτι εἴθε τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε νὰ προσβάλλετε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἀποταθῆτε πρὸς Αὐτόν. Τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅσον ἀνίσχυρος καὶ ἂν εἶμαι, σὲς καθιστῶ γνωστὸν ὅτι δὲν ὑποφέρω τὰς ὕβρεις σας. Ἐδῶ δὲν εἶμεθα εἰς ὑπηρεσίαν καὶ πιστεύω ἐξηγοῦμαι καθαρά ὡς πρὸς τ' ἀποτελέσματα τῆς διαγωγῆς σας!

Ὁ Λουβοά ἔφερε τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀφείλε τὸν πῖλόν του διὰ νὰ δροσίσῃ τὴν φλογισθεῖσαν ἐκ τῆς ὀργῆς κεφαλὴν του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπαντήσῃ, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ θόρυβον, ἤκουε δὲ καταφθάνοντα τὸ βασιλέα:

— Καὶ πάλιν σὲς λέγω, πολὺ καλὰ! εἶπεν.

— Καὶ ἀφῆκε τὸν Ρυβαντέλ, ὅστις ἐλάλει ἀρκετὰ μεγαλοφώνως, ὥστε ὁ βασιλεὺς διερχόμενος ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς ἀφορμῆς τῆς ἐριδος.

— Ὁ Ρυβαντέλ ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ Γεράρδος τὸν ἰκέτευσε νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἤκούετο πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Μόνς ζωηρὸς τουφεκοβολισμός. Ὁ Λουβοά ἐκέντησε τὸν ἵππον του νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὡς ἄνθρωπος μὴ φειδόμενος τῆς ζωῆς του.

Ἐθεάθη τότε ὁ Βωμπάν ἐπὶ τινος μικροῦ ὑψώματος. Κεκλιμένος σχεδὸν ὀπισθεν κορίνων πλήρῳ χρώματος, εἶχε παρ' αὐτῷ ἓνα σχεδιαστὴν καὶ ἓνα σκαπανέα κρατοῦντα τὸ τηλεσκόπιόν του. Παρατήρει μετ' ἄκρας προσοχῆς τὴν μεταξύ των προφυλακῶν μάχην, ἐξ ἧς ἐφαίνετο οὐδὲν ἐννοῶν.

Ὁ Λουβοά ἐσταμάτησε πλησίον του, ἔπειτα ἐσταμάτησε καὶ ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἠθέλησε ν' ἀπέλθῃ πεζὸς μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἴστατο ὁ Βωμπάν, παρὰ τὰς ἰεσείας, ἄς ἀπέτεινον αὐτῷ νὰ μὴ ἐκτεθῇ.

— Τί συμβαίνει, Βωμπάν; εἶπε, διατί πυροβολοῦν ἐκεῖ, ὅπου δὲν ὑπάρχουν ἐχθροί;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητῶ νὰ μάθω καὶ ἐγώ, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ μέγας ἄνθρωπος, προσελθὼν καὶ χαιρετίσας τὸν βασιλέα, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κεφαλὴ του ὑπερέβαινε τὸ ὄχρῳμα.

— Θὰ εἶνε δευτέρα ἐξοδος, βέβαια !
εἶπεν ὁ Λουβοά.

— "Οχι, ἀπήντησεν ὁ Βωμπάν, δὲν εἶνε ἐξοδος, διότι δὲν ἦνε δυνατόν νὰ προύχωρησαν τόσον πολὺ εἰς τὴν πεδιάδα οἱ πολιορκούμενοι. Ἄλλως τε θὰ εἶχομεν εἰδήσεις περὶ αὐτῆς... Προσέξατε !... οἱ πυρσοί, τοὺς ὁποίους κρατοῦν ἀνημμένους ἐκεῖ πλησίον τῶν ἵππων σας, ἐφείλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν πολιορκουμένων καὶ θὰ πυροβολήσουν. Κύψατε, Μεγαλειότατε !

Καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ ἀρπάζων βιαίως τὸν βασιλέα ἐκ τοῦ βραχίονος, ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν. Ἦτο καιρὸς ἡκούσθη συριγμός ἢ μᾶλλον μυκηθμός στρηνῆς. Ὁ βασιλεὺς ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ οὖς του· ὁ Λουβοά ἔπραξε τὸ αὐτὸ καὶ οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἐπίσης. Μία σφαῖρα τηλεβόλου ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασιλικῶν ἵππων καὶ ἔρριψε χαμὰ ἐν ζῶν, ὁπερ ἐξέφερε πένθιμον φωνήν.

Πολλοὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἔδραμον ὅπως βεβαιωθῶσι περὶ τοῦ ἀποτελέσματος.

— Βοῖζουν τὰ αὐτιά σας, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βωμπάν· εἶνε πολὺ δυσάρεστον, ἀλλ' αὐτὸ θὰ εἰπῇ νὰ εὐρεθῇ κανεὶς σιμὰ ὅταν διέρχεται σφαῖρα. Πιστεύω ὅτι θὰ σβύσουν τὰ φῶτα, διότι ἀλλέως ἢμπορεῖ νὰ πάθωμεν ὅλοι.

— Καὶ θὰ ἦτο περιττὸν κατ'αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς φαιδρῶς· ἀρκεῖ ὅτι ἀπώλεσα ἓνα ἵππον.

— Δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἰδικῶν σας ἵππων, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Λουβοά· μοῦ ἐφάνη πῶς ἦτο ἡμίονος.

— Τίνος ἦτο ὁ ἡμίονος ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Τοῦ κυρίου Λαθερνῆ, τοῦ ὁποίου τὸν ἐφημέριον παρ' ὀλίγον νὰ φονεύσῃ ἡ σφαῖρα, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ. Μόλις εἶχε προφθάσει νὰ καταβῇ.

— Τοῦ Λαθερνῆ ;... εἶπεν ὁ βασιλεὺς· δὲν ἀνῆκει, νομίζω, εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν ;

— Εἶνε ὁ προστατευόμενος τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ἀνέκραξε πικρῶς ὁ Λουβοά, εἰς τῶν ἡρώων τοῦ δειπνοῦ ἐν τῷ Ἀγίῳ Γισλανῶ.

— Καὶ λοιπὸν, Βωμπάν, ἔλεγες, εἶπε διακόπτων αὐτὸν μετὰ σπουδῆς ὁ βασιλεὺς, ὅτι ὁ πυροβολισμὸς αὐτὸς δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐξοδὸν τινὰ ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ἔστειλα νὰ μάθω, εἶπεν ὁ Λουβοά.

— "Ω ! δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ στείλετε διὰ νὰ μάθετε, θὰ σὰς εἰπῶ ἐγὼ τί εἶνε, εἶπεν ὁ κύριος Λουβοά. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐφαίνοντο περιπολοῦντα μικρὰ ἀποσπάσματα ἐκ τεσσάρων, πέντε καὶ ἐνίοτε δέκα ἀνδρῶν, ἐν τῷ μεταξύ τῶν ἡμετέρων γραμμῶν, πρὸς τὸ ἀκρότατον σημεῖον τῶν μεθορίων. Ἐνθυμίσθητε ὅτι σὰς ἀνέφερα περὶ τούτου, κύριε.

— Ἦσαν χωρικοί, εἶπεν ὁ Λουβοά.

— "Οχι, ἦσαν ἐθελονταί.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπε διακόπτων αὐτὸν ὁ Λουβοά, αἱ περιπολικοὶ μας τί ἔκαμναν ; Ὁ ἀφινον τοὺς ἐθελοντάς αὐτοὺς νὰ διέλθωσιν ;

— Ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐγγυῶμαι περὶ τῆς ἀ-

κριθείας τῶν ὧσων λέγω, ἀπήντησεν ὁ Βωμπάν. Ἀλλως τε, αὐτὸ δὲν ἀνάγεται εἰς τὰ καθήκοντά μου. Ἐγὼ ὀφείλω νὰ διευθύνω τὸ πυροβολικὸν καὶ τὰς πολιορκητικὰς ἐργασίας. Εἰς τὸν κύριον δοῦκα τοῦ Λουξεμβούργου καὶ τὸν κύριον Βουβλέρ ἀπόκεινται ἡ ἐπιβλεψίς, καὶ ἡ κατοχὴ τῶν θέσεων.

— Ἐν τοσούτῳ ἔχεις μίαν ἰδέαν, Βωμπάν, καὶ ὀφείλεις νὰ μᾶς τὴν εἴπῃς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐν πρώτοις παραμερίσατε, Μεγαλειότατε· εἶδα φῶς εἰς τὸν προμαχῶνα· θὰ πυροβολήσουν.

Πυροβολισμὸς τῷ ὄντι ἐρρίφθη καὶ αἱ σφαῖραι τῶν τηλεβόλων ἀνέσκαψαν τὸ ἔδαφος εἰς τὰ περίε. Ταυτοχρόνως ἐπανῆλθεν ὁ πεμφθεὶς παρὰ τοῦ Λουβοά ὑπαπιστής, ἀνήγγειλε δὲ ὅτι σῶμα ἐκ τετρακοσίων περίπου ἀνδρῶν εἶχε κρυβῇ ἐνεδρεῦον ἐντὸς τοῦ ἔλους, χωρὶς νὰ εἶνε γνωστὸν πόθεν προήρχετο ἢ ἐκ τίνων ἀποτελείτο· ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐξηλείφθη ὡς σῶμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ· ὅτι ὁ δοῦξ τοῦ Λουξεμβούργου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ ὡς μὴ γνωρίζων καλῶς τὴν τοπογραφίαν τοῦ ἔλους· ὅτι ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν ἐθελοντῶν ἐκείνων ἔκειτο ἡ ὁδὸς δι' ἧς ἐμελλε νὰ διέλθῃ ἡ σιτοτομπία· ὅτι ὁ κύριος Βουβλέρ μὴ ἔχων διαταγὰς ἀνέμενεν· ὅτι ἐπὶ τέλους οἱ ἀόρατοι ἐκείνοι καὶ ἄγνωστοι ἐχθροὶ εἶχον ἐπιφέρει μεγάλην βλάβην εἰς τὰς περιπολίας καὶ τὰς ἐφοδεΐας, ἐξ ὧν δύο εἶχον καταστραφῇ ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πυρός.

— Ὁ Βωμπάν εἶχε δίκαιον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· πρέπει νὰ μεριμνήσωμεν περὶ τούτου.

Ὁ Λουβοά ἠρυσθίασε καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν τάχει, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡκούσθη διατάσσων τοὺς ἱππεὺς νὰ ἐκτελέσωσι κινήσιν τινὰ, ἐκ τοῦ ποδοβολητοῦ δὲ τῶν ἵππων ἐξήχηθη ὅτι ἀπόσπασμα ἱππικοῦ ἐκινήθη πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν, γενόμενον ἀφαντον ἐν τῷ σκότει.

— Τί φρονεῖς περὶ αὐτῶν τῶν ἐθελοντῶν ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν Βωμπάν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λουβοά.

— Ἐξεπληττόμην, ἀπήντησεν ὁ Βωμπάν, ὅτι οἱ ἐχθροὶ δὲν εἶχον συλλογισθῇ ἀκόμη νὰ συνδράμωσι τὸ Μόνς, τώρα δὲ βλέπω ὅτι τὸ ἐσυλλογίσθησαν. Οἱ ἐθελονταὶ αὐτοὶ εἶνε πρόσκοποι στρατοῦ τινος, ὅστις κἀπου σχηματίζεται. Ὁ κύριος πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης θὰ κινηθῇ πιστεύσατέ το, Μεγαλειότατε. Ἀλλ' ὅπως εἶχα ἤδη τὴν τιμὴν νὰ εἰπῶ πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, αὐτὸ ἀφορᾷ τοὺς διοικητάς τῶν σωμάτων, τοὺς ἐπιβλέποντας τὴν γραμμὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ.

Ὁ Λουβοά ἔφθασεν ἀκριβῶς ἐν καιρῷ διὰ ν' ἀκούσῃ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— Ἀς κινηθῇ ὁ κύριος πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης, εἶπεν· ἔχομεν πολλὰς σφαῖρας δι' αὐτὸν καὶ ἀρκετὰς ὀβίδας διὰ τὸ Μόνς. Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' αὐτό, Μεγαλειό-

τατε. Ὁ κύριος πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης δὲν θὰ κινηθῇ· ἀλλ' ἂν εὐαρεστηθῇ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ παρακαλέσῃ τὸν κύριον Βωμπάν ὅπως κινηθῇ αὐτὸς ὅσον τὸ δυνατόν ζωηρότερον· αἱ πολιορκητικαὶ ἐργασίαι δὲν προχωροῦν.

Ὁ Βωμπάν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἣν ἐτήρει πρὸ τινος κεκυφίαν κατεχόμενος ὡς ὁ Ἀρχιμήδης ὑπὸ προφανοῦς ρέμβης.

— Τί λέγετε ; εἶπεν· αἱ πολιορκητικαὶ ἐργασίαι δὲν προχωροῦν ;

— "Οχι, ἀνέκραξεν ὁ Λουβοά· κανένα δὲν κατηγορῶ· ἀλλ' ὅμως εἶνε ἀληθές ὅτι ἡ τάφος διαγράφει τοιαύτην ἔλλειψιν, ὥστε δὲν προχωροῦμεν ποσῶς πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ἐξοδεύομεν πολλὰ χρήματα.

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖτε ; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ Βωμπάν.

— Ἐπεθύμουν τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ γεωμετρικοῦ ἀξιώματος, ὅτι ὁ βραχύτερος δρόμος ἀπὸ ἐνὸς σημείου εἰς ἕτερον εἶνε ἡ εὐθεῖα γραμμὴ. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐννοεῖ ὅτι ἂν ἡ τάφος εἶχε μῆκος ἡμισείας μόνον λεύγης, θὰ προσηγγίζομεν ταχύτερον εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐχθροῦ, παρὰ τώρα ὅτε ἔχει μῆκος τοῦλάχιστον μίαις λεύγης.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ὁ Βωμπάν, ἀλλὰ τότε θὰ ἐγενόμην ἀφορμὴ νὰ φονευθῶσι διακόσιοι ἄνδρες !

— Πιθανόν, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Λουβοά, ἀλλὰ τότε θὰ ἐκυριεύετο τὸ Μόνς δύο ἡμέρας ἐγκαιρότερον καὶ ὁ καιρὸς μᾶς εἶνε μετρημένος, διότι ἡ Εὐρώπη μᾶς παρακολουθεῖ.

— Θὰ πράξω ὅ,τι μὲ διατάζει ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ μηχανικὸς μετ' ἀπαθείας πλήρους ἀβρότητας· εἰς τὸν βασιλέα ἀνῆκει ἡ ζωὴ τῶν ὑπηκόων του. Ὁ βασιλεὺς ἀναδέχεται αὐτὴν τὴν εὐθύνην· ἐγὼ, ὅστις εἰμαι στρατιώτης καὶ χριστιανός, προσπαθῶ νὰ ἐργασθῶ περισσότερον διὰ τῆς σκαπάνης παρὰ διὰ τοῦ τηλεβόλου. Ἐπιχειρῶ νὰ κυριεύσω τὸ Μόνς ἀνσκάπτων ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὸ ἔδαφος καὶ φειδόμενος ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερον τῆς ζωῆς τῶν ἀνδρῶν. Οὐχ ἦττον ἂν ὁ βασιλεὺς ἐπιθυμῇ νὰ ἐργασθῶμεν δραστήριώτερον, θὰ χαράξωμεν μίαν εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπ' ἐδῶ μέχρι τῆς πόλεως· ἐπιχειροῦμεν ἀπὸ μεθαύριον τὸ ἔργον, τοῦτο δὲ θὰ στοιχίσῃ εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα δέκα χιλιάδας σκούδων ὀλιγώτερον καὶ χιλίους ὀκτακισίους ἄνδρας περισσοτέρους, αὐτὸς εἶνε ὁ λογαριασμός.

— Πράξε ὅπως ἐγκρίνης, Βωμπάν, διότι εἶσαι ἀρμοδιώτερος ἡμῶν εἰς πολλὰ πράγματα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, χωρὶς νὰ φανῇ προσέξας εἰς τὸν μορφασμὸν τοῦ Λουβοά, καὶ κάμε ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ ρίψωμεν μετ' ὀλίγον τοὺς λαμπροὺς ἐκείνους μύδρους, τοὺς ὁποίους μοῦ ὑπεσχέθης.

Ὁ μηχανικὸς ἐτέθη πάλιν ἐπὶ τὸ ἔργον του.

Ἐν τούτοις ὁ βασιλεὺς, διὰ νὰ παρηγορήσῃ ὁπωσοῦν καὶ τὸν ὑπουργόν του, ἀπέτεινε πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον.

— Τί ἀπέκαμες ; ἠρώτησεν αὐτόν, μὲ

τοὺς ἐθέλοντάς αὐτούς, οἵτινες μᾶς πυροβολοῦσιν ;

— Μεγαλειότατε, διέταξα νὰ ἐπιτηρῇ αὐτοὺς ἐν ἀποσπασμα καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀποσπάσματος νὰ διέλθῃ ἡ σιτοπομπία.

Ὁ Βωμπάν ἔστρεψε πρὸς τὸν ὀρίζοντα τὸ νοήμον βλέμμα του, ὥσπερ ἤθελε νὰ διακρίνῃ τὴν πολεμικὴν κίνησιν, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ ὑπουργός. Ἐνῶ δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Λουδοῦ κατήρχοντο συνομιλοῦντες, ὁ Βωμπάν, ἰδὼν μακρὰν βαδίζοντας τοὺς ἄνδρας, τοὺς ἐκπεμφθέντας παρὰ τοῦ Λουδοῦ :

— Καὶ ἄλλοι ἄνδρες θυσιάζονται ἀδίκως, εἶπε καθ' ἑαυτόν· καὶ διατί ; ἦτο τὸσον εὐκόλον ν' ἀφῇσιν τοὺς ἐχθρικοὺς ἐκείνους ἀκροβολιστάς νὰ πυροβολῶσιν εἰς τὸ κενόν ! Ἀντὶ νὰ πέμψω πρὸς αὐτοὺς ἀνθρώπινα σώματα ὡς σημεῖα διὰ τὰς βολὰς των, θ' ἀπέσυρον καὶ τοὺς ὑπάρχοντας ἐκεῖ στρατιώτας. Φεῦ ! . . . ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει, προσέθηκεν ὁ Βωμπάν στεναζών· ἄς φροντίσουν οἱ σωματάρχαι, οἱ διευθύνοντες τὴν ἐστρατείαν. Ἄς ὑπάγω νὰ γεμίσω τοὺς ὀλμούς μου καὶ νὰ πυρακτώσω τὰς σφαίρας μου.

Ὁ βασιλεὺς, ὅστις εἶχεν ἀδυναμίαν πρὸς τὸν Λουδοῦ, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς φανεράν μετ' αὐτοῦ ρῆξιν, δὲν ἠθέλησε νὰ συζητήσῃ ἐπὶ πλέον μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἀποσπάσματος. Κατήλθεν ἀπὸ τοῦ ὑψώματος μετὰ τοῦ Λουδοῦ, ὅστις ἔλαβε τὴν ἀδειαν ν' ἀπέλθῃ λέγων :

— Μεγαλειότατε, ζητῶ τώρα παρ' Ὑμῶν νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅπως ὑπάγω νὰ προγευματίσω εἰς τὸ στρατηγεῖόν μου.

— Νὰ προγευματίσῃς τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας ;

— Εἰμαι ἀκόμη νῆστις, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ Λουδοῦ.

Ὁ βασιλεὺς συγκινηθεὶς, διότι πράγματι ὁ ὑπουργός ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, ἔσπειρε τὴν κεφαλὴν, ἔτυψε φιλικῶς τὸν ὦμον τοῦ Λουδοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ :

— Εἶσαι ἀγριάνθρωπος, ἀλλὰ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον· πῆγαινε ν' ἀναπαυθῇς.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τίνος φίλου ; Δὲν εἶχε πλέον φίλους, ἂν ἦτο ἀληθές, ὅτι ὁ μόνος πιστὸς μένων αὐτοῦ, Ἰούλιος Βινιού, ἔπαυσε νὰ τὸν ὑπερασπίζεται καὶ προσεπάθει νὰ τὸν ὑποσκελίσῃ παρὰ τῇ Ἀλίκῃ. Ἀλλῶς τε, οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἐδύνάτο νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἦτο κεκλεισμένος εἰς τὸν οἶκον τοῦ συνταγματάρχου Βορισώφ.

Ἀφοῦ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα παρετή-

ρησε προσεκτικῶς, ἠγέρθη, ἀφῆρεσε τὸν πλόν του καὶ ἐχαίρετίσεν.

— Θαρρεῖ κανεὶς πῶς μὲ γνωρίζει, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ροβέρτος.

Μὰ ποῦ νὰ μ' ἔχῃ· δαί. Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς δὲν ἦλθε μὲ κακοὺς σκοποὺς. Τί θὰ κἀνῇ ὅμως τώρα ;

Ἄ ! φεύγει... ἐπέρασε τὸ ἀριστερό του πόδι ἔξω ἀπὸ τὸν τοίχον καὶ μὲ τὸ χερί μὲ χαιρετᾷ, σὰν νὰ μοῦ λέγει : μένε ἡσυχος, θὰ ξαναλθῶ.

Τοιαύτας εἰκασίας ἐσηματίζεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ὅτε αἰφνης εἶδε λάμψαντα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ μικροῦ δύο ἢ τρία μεταλλίνα κομβία, τὰ ὅποια ἐκ τῆς μεταλλαγῆς τῆς θέσεως τοῦ μυστηριώδους τούτου παιδὸς εὐρέθησαν ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης.

Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ροβέρτου ἐπισκοτισθεῖσα ἀνάμνησις.

— Ὁ Γῶγος, ἀνέκραξεν ! εἶνε ὁ Γῶγος ! . . . ναί, πράγματι εἶνε τὸ σακάκι του μὲ τῆς τρεῖς σειραῖς τὰ χρυσὰ κομβία. Πῶς δὲν τὸν ἐσυλλογίσθηκα προτῆ-
τερ ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ τολμηρὸς παῖς ἐξέλιπεν ὀπισθεν τοῦ τείχους.

Ἡ κωμῳδία ἔληξε καὶ ὁ μόνος θεατὴς ἔκρινε καλὸν ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του.

Ἐσβησε τὸ κηρίον, τὸ ὅποῖον τὸσον εὐφῶς μετέχειρίσθη διὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἀνέλπιστον σύμμαχόν του. Θὰ ἦτο ἀπρονοησία μεγάλη ἂν τὸ ἄφηνεν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ παραθυρον, ἐπειδὴ οἱ ὑπῆρέ-
ται τοῦ συνταγματάρχου ἀφέντως θὰ τὸν ἐβλεπον, ἐὰν διετάσσοντο νὰ κατέλ-
θωσιν εἰς τὸν κήπον.

Ὁ Ροβέρτος κατήλθεν ἡρέμα τὴν κυκλοτερὴ κλίμακα καὶ ἔσπευσε νὰ καθήσῃ παρὰ τὴν ἐστίαν.

Τὸ πῦρ ἔκαιε πάντοτε, τὸ ὕδωρ ἔβρα-
ζεν ἐντὸς τοῦ σαροβαρ καὶ τὸ φῶς τῶν ἐκ πορσελάνης λυχνίων κατηύγαζεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καταφόρτου ἐκ βιβλίων καὶ κυτίων σιγάρων.

Οὐδεὶς εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὴν βιβλιοθή-
κην, ἐν ᾧ χρόνῳ διήρκει ἡ μακρὰ ἐκδρομὴ τοῦ Ροβέρτου.

Οἱ φύλακες βεβαίως παρέμενον ὀπισθεν τῶν θυρῶν, ἀγρυπνοῦντες σιωπηλῶς, ἐπει-
δὴ οὔτε ἤκούοντο οὔτε ἐφαίνοντο.

Ὁ Ροβέρτος ἐσκέπτετο περὶ τῆς παρα-
δόξου ἐμφανίσεως τοῦ Γῶγου. Εὐκόλως ἀνεμνήσθη ὅτι ἀφικόμενος τὴν πρωτὰν πρὸ τῆς αὐλείου θύρας παρετήρησε τὸ παιδίον παίζον μετ' ἄλλων παιδῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ Βινιού, ὅτι δὲ ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, διότι τὸν εἶδεν ἐντὸς πολυτελοῦς ἀμάξης, ἐλησμονήσῃ καὶ νὰ τὸν χαίρετίσῃ.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ πάντοτε ἐκαλο-
μεταχειρίζετο τὸν Γῶγον. Ἠγάπα πολὺ τὴν εὐφυᾶ φυσιογνωμίαν καὶ τοὺς θαρρα-
λέους τρόπους.

Πάντοτε δὲ ὁ Γῶγος ἐξεδήλου τὴν πρὸς τὸν γραμματέα συμπάθειάν του. Ἡμ-
φισθῆται τὴν εὐνοίαν νὰ ἐκτελέσῃ τὰς παραγγελίας του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔ-

λαμπον ἐκ χαρᾶς, ἅμα ὁ Ροβέρτος τὸν ἀν-
τήμειβε διὰ τινος ἐνθαρρυντικῆς λέξεως.

Δὲν ἦτο λοιπὸν παράξενον ὅτι ἐδείκνυνεν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν τύχην ἀνθρώπου προ-
στάτου του, τὸν ὁποῖον ἠγάπα. Πῶς ὁ-
μως ἐδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τί συνέβη μετὰ
τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀμάξης, τῆς ὁδηγούσης
τὸν Ροβέρτον καὶ τὸν αὐτοκαλούμενον
κύριον Βριάρην ;

Ἐννοεῖται ὅτι ἐκ περιεργείας ἐπληρο-
φορήθη ὅτι τὸ μέγαρον ἐκεῖνο ἀνῆκεν εἰς
ἓνα Ρῶσσον συνταγματάρχην, τὸν ὅποιον
εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοῦ κυρίου Δορξέρ, καὶ τοῦ
ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν θὰ τῷ ἦτο ἄγνωστον.

Ἀλλὰ πῶς ἐδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι
ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν ἐξῆλθεν, ἀλλ' ὅτι
τὸν κατεκράτησαν διὰ τῆς βίας.

Ἐπειδὴ βεβαίως ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐσκέφθη,
ἀφοῦ ἀπεφάσισε τὴν αὐτὴν νύκτα ν' ἀνέλ-
θῃ διὰ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου τοῦ κυρίου
Βορισώφ, τρέχων τὸν κίνδυνον νὰ κατα-
συντριβῇ πίπτων, παραλείποντες ὅτι ἦτο
δυνατὸν νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν
τοῦ μεγάρου ἢ ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν κλη-
τήρων.

Ὁ Γῶγος βεβαίως δὲν ἦτο κλέπτῃς,
καὶ ὁ Ροβέρτος ἦτο ἀδύνατον νὰ παρα-
νοήσῃ τοὺς σκοποὺς του, ἀφοῦ ἀντήλλα-
ξαν τὰ σημεῖα.

Κατὰ πᾶσαν πεποίθησιν ὁ Γῶγος εἶχεν
ἔλθῃ διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὸ μέρος, εἰς
ὃ ἐνέκλεισαν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ
ὅπως συνεννοηθῇ πρὸς αὐτόν.

Καὶ πράγματι ἐπέτυχεν. Ἀλλὰ ἀπὸ μέ-
ρους τίνος ἤρχετο ; Τίς τὸν ἐπεφόρτισε
μὲ τὴν λεπτὴν ταύτην ἀποστολήν ;

Ἦτο ἀδύνατον νὰ υποθέσῃ τις ὅτι μό-
νος αὐτὸς συνέλαβε τὴν ιδέαν ν' ἀπελευ-
θερώσῃ τὸν αἰχμάλωτον, οὔτε ὅτι εἰς τὰς
δυνάμεις του τὰς ιδίας ἠθελεν ἀρκεσθεῖ.

Ἀναχωρῶν ἔκαμε σημεῖον : Ἐλπίζε
εἰς ἐμέ . . . ἢ εἰς ἄλλους. Τίνας ἄλλους ;
Καὶ τίς λοιπὸν ἐδείκνυνεν ἐνδιαφέρον εἰς
τὸν ἀπόντα ;

— Ἄν ἐκεῖνη ! ἐσκέφθη ὁ Ροβέρτος
ὠχρῶν ἐκ συγκινήσεως. Θὰ τὴν εἶδεν ὁ
Γῶγος διαβαίνουσιν διὰ τῆς αὐλῆς καὶ
θὰ τὴν ἐπλησίασε διὰ νὰ τῆς εἰπῇ ὅτι μὲ
εἶδε νὰ εἰσέρχωμαι συνοδευόμενος παρ' ἐ-
νὸς ἀγνώστου, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κυρίου
Βορισώφ.

Ἐκείνη δὲ ἀφοῦ γνωρίζῃ ὅτι ὁ Ρῶσσος
αὐτὸς ἐπροξένισεν τὴν δυστυχίαν μου θὰ
ἐμάντευσε τὴν ἀλήθειαν.

Ἄ ! ἐὰν τὴν ἐμάντευε ! θὰ μ' ἐσυγχώ-
ρει, διότι δὲν ἐπῆγα σήμερον εἰς τὸ δά-
σος τῆς Βουλώνης, θὰ ἐνοοῦσεν ὅτι συνε-
λήφθην εἰς παγίδα καὶ ὅτι μ' ἐκράτησαν
διὰ τῆς βίας.

Θ' ἀντίστατο εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πα-
τρός της, μέχρις οὗ ἠθελα δυνήθῃ νὰ τῆς
ἐξηγήσῃ ὅποια κακὴ τύχη μὲ καταδιώ-
κει.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἑλαμπον ἐκ χαρᾶς.
Ἠλπίζε δὲ ὅτι τὸ πᾶν δὲν ἀπώλλετο.

Ἡ λάμψις ὅμως αὐτῇ τῆς ἐλπίδος ἀπ-
εσβέσθη ὁρρήγορα.

— Ὅχι, ἐψιθύρουν, ὅχι . . . εἰμαι τρε-
λός. Ἄν ἡ Ἀλίκη ἐγνώριζεν ὅτι εἰμαι